

Поруб (легенда)

Тиха, місячна ніч. Крізь відчинене вікно чути спів соловейка. Чудово пахне матіола. Зрідка чути хор цвіркунів, які віщують ще один прекрасний день. Серп місяця ледь-ледь освітлює шлях пізнім подорожнім.

Вдивляюся у чари чарівної ночі. І з тієї гри неясних тіней випливають один за одним мої чудодійні земляки-литвинчани. Найбільше вабить своєю незвичайною вродою, чистотою ясних очей козак-велетень. Він мені нагадує славу неньку Україну, її історію (в ній стільки гіркоти!). А ще чую народну пісню: „Ой нема лучче, як в нас на Україні”.

Спогади... Спогади... Часом світлі, часом сумні. А часом викликають гордість: які сміливі, відчайдушні мої пращури.

Перед очима знову промайнув велетень-козак. Прозивали його (як розповідають старожили) Силун. І був він володарем земель нашого села. Коли йшов Силун, кажуть люди, від його покроку земля здригалася.

Розповідають, що Силун добре розумівся на газдівстві. Мав безліч усякої худоби. Череди корів та волів, отари овець, табуни коней, стада буйволів та

свиней паслися на толоках, бродили лісами. А птиці! Тисячі качок та гусей плавали в ставках, багато курей кудкудахало на обійсті.

Жив цей газда у прекрасному палаці: з білого мармуру, з високими шпилями, які сягали аж до самих хмар. Було там стільки кімнат, що легко можна заблудитися. А в помешканнях – добра всякого!

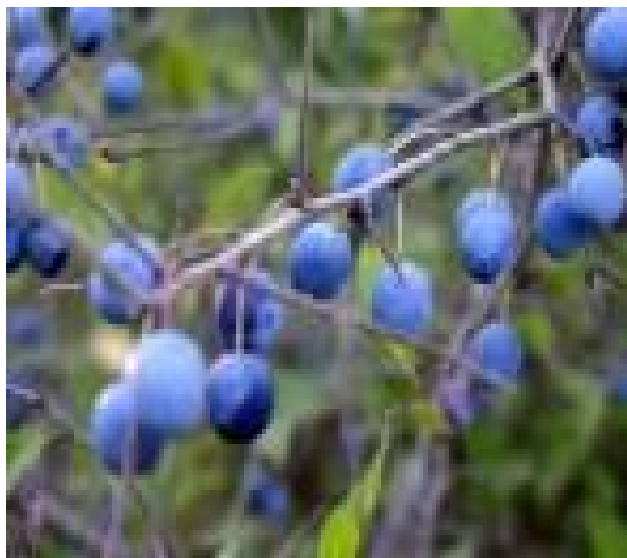
Поруч із Силуном проживали в чудодійних палатах його побратими.

Це була дружна родина, як в раю жили вони.

Слава про незвичайного газду, його господарювання, розійшлася поміж людьми і докотилась до могутньої держави татаро-монголів. І вирішили ординці відшукати той край – землює, яка пахла медом, вода, як молоко, а з неба в душу людей ллється пісня – все собі забажали підкорити.

Посунули чужоземці на райський куточок – на Україну. Дійшли й до нашого селища – Литвинця. Силун, який так любив свій отчий край, і на цей раз послужив вірою й правдою своєму народу.

...Такого реву, такої страшної сили зроду-віку не бачили литвинчани. І вийшов поперед усіх зустріти татаро-монголів Силун. Саме він згодився провести армію чужинців через селищний рів. Довго петляли ординці за козаком. І раптом стали мов укопані: перед ними розкинувся ліс густий, дрімучий, крізь гілля якого не пробивалось навіть сонце. І повів їх Силун через непрохідний терен, через глибоку балку. Дорога була до в'язкого болота, односторонньою, назад ніхто звідти не повертався. Силун знав, що востаннє бачить своє улюблене селище. Але розумів й те, що разом з ним загине

численне військо чужоземців. Довів козак їх до непрохідних хащ, та там і лишилися нечистивці в багнюці...

Незабаром литвинчани на тому місці побачили незвичайні кущі з синіми, як у Силуна очі, ягідками. На смак вони терпкі, як доля козака, а коли з'їси їх, то з'являється неперевершена сила.

А ще замість болота утворилась зелена галявина, де колишеться ціле море різнотрав'я, буйний вітер на шовкових струнах грає.

Назвали це місце литвинчани Порубом, що в перекладі означає „в'язниця”. Проте для зайд ворожих стала наша земля могилою, а для нас, литвинчан, це місце святе., бо забрало назавжди славного героя-козака.

Тому й пропливає перед моїм зором козак Силун, який допомагає зберегти славу роду людського, кує долю України.

Заплюшую очі під спів соловейка, під хор цвіркунів і наповнююся гордістю, що я також українець.

Підготував учень 8 класу Литвиненко Євгеній

Вчитель: Северин Тетяна Олексіївна